

Bogdan Marcu

PROIECTUL MORPHEM

Vol. 1

© 2019, Bogdan Marcu

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCU, BOGDAN

Proiectul Morphem / Bogdan Marcu. - București:
Pavcon, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-9057-17-9

Vol. 1. - 2019. - ISBN 978-606-9057-18-6

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Traducător: **Ona Frantz**

Coperta: **Zoe Olaru**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-17-9

ISBN 978-606-9057-18-6

BOGDAN MARCU

Proiectul Morphem

Vol. 1

În românește de Ona Frantz

Editura PAVCON
București, România, 2019

În memoria prof. dr. Victor Pimsner.

În memoria lui Harold F. Graifer.

*Colegilor mei absolvenți ai Institutului Politehnic
din București, Facultatea de Aeronave.*

1

747-ul părea să plutească peste 110-sud. Un cașalot de aluminiu plin cu oameni obosiți, aterizând pe Aeroportul Internațional Los Angeles.

Jos, în traficul congestionat al autostrăzii, Julia s-a aplecat de pe locul din spate și și-a sprijinit bărbia de umărul meu. Ochii ei urmăreau avionul prin parbriz.

— Cum de zboară așa încet? m-a întrebat.

I-am povestit despre aripi, voleți și unghi de atac, gândindu-mă în tot acest timp la Beretta pe care o aveam în servietă. Luasem hotărârea cu câteva zile înainte de plecarea lor și o stranie ușurare mă cuprinsese de atunci. Pe când conduceam spre aeroport, sentimentul acesta de ușurare mă forța la o anume detașare de realitate.

Julia a mai întrebat ceva, iar eu mi-am ascultat vocea, în timp ce-i răspundeam. Era vocea altcuiva care-i vorbea fiicei lui de treisprezece ani.

Christine, cu obișnuita ei tăcere glacială, stătea pe locul din față. Toată atitudinea ei sugera distanță, o mare distanță față de toți ceilalți. Unul dintre cașaloții aceia zburători avea să le ia și să le ducă departe, pe ea și pe Julia.

Odată intrați în terminal, lucrurile au început să se închețoseze. Depresia copleșea din nou ușurarea. O simțeam ca pe un mănunchi de cârlige grele atârându-mi de piept. Julia a început să plângă încet, cu capul plecat.

Am avut de așteptat ceva vreme, înainte de ultimul control de securitate.

— Tati, a spus Julia, trăgându-mă ușor de braț, când o să vii în vizită? Poți să vii de ziua mea?

— O să vedem, i-am răspuns și am strâns-o în brațe.

M-am uitat pieziș la Christine, care stătea în stânga mea, dreaptă și tăcută, ascultând. M-a atins ușor pe braț.

— Matt, te rog să folosești banii din cont, mi-a spus. Cu cât e acolo, ar trebui să fii acoperit o vreme. Te rog, promite-mi c-o să ai grijă, da?

Am dat din cap aprobator, simțind un junghi puternic în stomac. Asta ar mai lipsi, să mă folosesc de banii ei. Eram falit, iar ea știa asta. Lăsase câțiva dolari într-un vechi cont comun, pentru propria ei liniște sufletească. Eram despărțiți de mai bine de trei ani, dar o cunoșteam prea bine.

O voce metalică a anunțat la difuzoare îmbarcarea pentru zborul lor. Trebuiau să se grăbească, să nu piardă avionul. Julia a mai aruncat o privire în urmă, din celălalt capăt al punctului de control.

— O să-ți trimit poze pe mail cât de curând! a strigat și apoi a dispărut în mulțimea care făcea coadă la filtru.

Nicio privire de la Christine. Doar o îmbrățișare rece, înainte de-a se așeza la rând.

M-am întors la mașină. Nu se contura niciun gând în mintea mea, totul era o pâclă cenușie. Mai rămânea un singur lucru de făcut. Să-i pun capăt.

Am luat-o spre nord, pe Lincoln Boulevard și, pe când traversam zona mlăștinoasă de lângă Playa del Rey, prive-

liștea mi s-a deschis către ocean. Deasupra apei, amurgul umplea cerul cu acele nuanțe de violet intens care răsfață plajele din LA.

După ce am traversat Playa și Marina¹, am trecut de dig și am ieșit pe Pacific Coast Highway, mărinde viteza odată cu traficul din jur. Până să ajung la Point Dume, se întunecase deja. Mă tenta să merg mai departe spre nord și să mă întorc mai târziu, dar am tras de volan spre stânga și am pornit de-a lungul apei, către plaja publică. Am parcat în dreptul gheretei de bilete de la intrare, care la ora aceea era închisă și părăsită. Mai erau parcate câteva mașini pe marginea drumului. Pe nisip se deslușea mișcare și punctul roșu al unei țigări aprinse.

Am scos servieta din portbagaj. Beretta din ea era rece, provocându-mi la atingere o senzație stranie. Am luat un încărcător plin și un pachet nedeșfăcut de Camel. Înainte de a păși pe nisip, am deschis portiera din față și am aruncat cheile pe scaunul șoferului.

Simțeam prin tălpile pantofilor căldura nisipului încins de soare, însă lumina zilei se topise toată. Felinarele electrice de pe faleza înaltă emiteau sclipiri palide în ceața subțire venită dinspre ocean.

Mi-am găsit un loc unde să mă așez pe nisip, sprijinindu-mă de o moviliță. Nu mi-am aprins nicio țigară. Îmi doream să fiu o non-prezență, să rămân acolo necunoscut și să aștept până când toți întârziații aceia aveau să plece

¹ Playa del Rey și Marina del Rey sunt două comunități litorale din comitatul Los Angeles, California. (n.t.)

unul câte unul și să-mi lase numai mie toată plaja. Timpul nu mai era esențial. Am așteptat.

Cu spinarea întinsă pe nisipul cald, mi-am lăsat mintea să rătăcească. Fragmente de gânduri veneau și se topeau înainte să prindă contur. De la una dintre casele de pe faaleză a izbucnit muzică. Niște piese pe care nu le cunoșteam, cu o nuanță de saxofon al lui Wayne Shorter.

Mi-am trecut în revistă amintiri vechi, imagini din anii tinereții, reminiscențe ale unor visuri și speranțe demult pierdute. Mi-am amintit de mine însumi traversând oceanul pentru prima dată, într-un vechi Pan Am 747, și urmărind cu privirea, de la zece mii de kilometri altitudine, linia de coastă canadiană. Exista speranță pe vremea aceea, exista sentimentul puternic al incredibilului, al evadării.

Amintirea m-a făcut să-mi țin respirația un moment. Apoi prezentul s-a întors și senzația de înjunghiere mi s-a strecurat la loc în stomac.

M-am îmbărbătat și am privit în jur. Doar eu mai eram pe plajă. Era momentul.

Mi-am pipăit arma în buzunar și am tras-o afară, încet. Îmi tremura mâna. Am băgat încărcătorul și am armat. Cu o ușurință incredibilă, totul era pregătit. Nu exista nimic care să mă oprească. Oare cum este, m-am întrebat, cât de repede se întâmplă? Nu durează mai mult de o zecime de secundă, cu un glonț bine plasat. Oare ești pedepsit cu dilatarea la infinit a acelei zecimi de secundă?

Am mai cântărit o dată totul. Îmi era teamă... Eram furios. Furios pentru că era nedrept, furios din cauza gândului că asta n-avea să rezolve nimic, că nicio nedreptate

n-avea să fie anulată. Apeși pe trăgaci și singurul rezultat tangibil are să fie un ins în minus în partea asta aglomerată de lume.

Lumea. Nu-mi plăcea deloc ce devenise lumea. Nu-mi plăcea și nu acceptam ce devenise viața mea. Ce devenisem eu. La naiba. Hai să terminăm odată.

Am ridicat arma.

Atunci mi s-a auzit țârâitul din buzunar. Un fir subțiratic, o legătură fragilă cu lumea. Un telefon mobil.

S-a auzit din nou. O dată... De două ori... De trei ori... De suficiente ori.

Am coborât țeava pistolului și am apucat telefonul. Din momentul în care am acceptat apelul, am recunoscut respirația greoaie, scurtul moment de efort care precedă vorbirea.

— Matthew? a întrebat vocea, luptându-se cu lipsa de oxigen și cu lipsa de puteri, pe măsură ce trupul bolnav trăda mintea sănătoasă.

— Da, Hal, am răspuns.

Mi l-am imaginat pe bătrân în fotoliul lui de acasă, lângă butelia de oxigen, în fața computerului, cu biroul plin de dosare, notițe scrise de mână și date scoase la imprimantă.

— Unde naiba ești? m-a întrebat.

Mi-am forțat mintea să se întoarcă la cuvinte, îngăduindu-mi să vorbesc.

— Sunt pe plajă. La Point Dume.

— Așa târziu? E întuneric afară.

— M-am gândit să-i pun capăt, Hal.

S-a chinuit iar să respire, după care a întrebat:

— Unde-i Julia?

— A luat-o Christine cu ea. Sunt amândouă într-un 747, se bucură deja de cina companiei aeriene. Au plecat.

S-a făcut tăcere. Bătrânul chibzuia; o minte ageră, capabilă, pe care boala o ținea captivă în propriul său trup.

— Ascultă, Matt, ia stai o clipă, a spus el, acum cu mai multă vigoare și cu mintea concentrată. Știu prin ce-ai trecut. Înțeleg și n-am de gând să-ți spun că n-are sens.

Am auzit niște zgomote. Își regla oxigenul, o doză îmbelșugată, cum făcea de obicei când nu voia să se lase întrerupt de slăbiciunea fizică.

— Să-ți spun ceva, Matt, și să mă asculți cu atenție. Nu ești terminat. Azi am primit câteva telefoane. De la niște oameni de la Lockwell. Și de la niște oficialități. Toți te caută. E important. Se întâmplă lucruri noi. M-auzi?

Îl auzeam. Am stat puțin să asimilez informația. Imagini din trecut căpătau viață. Avocați, procese, ani de înstrăinare trăiți cu pumnii încleștați. Nu acesta era motivul pentru care mă aflam pe acea plajă pustie, cu pistolul în mână?

— Ce vor oamenii ăștia? am întrebat, gata să adaug că-i trimit în mă-sa pe toți, cui dracu-i mai pasă acum, lasă-mă să-mi văd de trăgaciul meu.

Dar m-a oprit un lucru, o șoaptă mărunță, undeva, pe fundalul gândurilor. Esența a ceea ce își dorește fiecare ins care se crede pregătit să se arunce de pe acoperișul clădirii. O voce, o persoană, un semn care să-i arate că a mai rămas în el ceva de valoare, că lumea încă mai are

nevoie de el, că-haosul universului are nevoie de bătaia micilor lui aripi de fluture.

— S-au apucat să cerceteze și pe față și pe dos fostul tău proiect de la Lockwell, a spus Hal, cu un glas în care se simțea anxietatea.

În ciuda aportului suplimentar de oxigen, plămânii lui nu făceau față solicitării. O tuse gâlgâitoare i-a întrerupt șirul vorbelor.

Atunci am auzit o mașină apropiindu-se pe nisip. Farurile luminau paralel cu țărmul, în vreme ce o lanternă de mână descria cercuri metodice pe suprafața plajei. De cum m-a depistat, lumina lanternei s-a centrat ferm asupra mea, în timp ce mașina a virat și a pornit drept spre mine.

Am ascuns pistolul. La telefon, Hal reușise să-și învingă tusea.

— De ce te-au sunat oamenii ăia, Hal? l-am întrebat din nou. Cine anume te-a sunat?

— Ai lăsat numărul meu la Lockwell. A rămas în dosarul tău. Au sunat câțiva, separat unii de alții.

A făcut o pauză, timp în care l-am auzit respirând din greu. Apoi a spus:

— Înțelegi, Matt? Ai o șansă uriașă să reevaluezi totul.

Din mașina de patrulare a coborât un agent de poliție. În afară de lumina proiectată de vehicul, mai avea și el o lanternă Maglite, pe care o ținea de mânerul ei metric.

— Vă simțiți bine, domnule? a tunat spre mine de parcă ne-am fi aflat pe nave diferite, în largul unei mări furtunoase. Domnule, vă simțiți bine, domnule? a strigat iar, cu mâna dreaptă sprijinită pe patul pistolului.

Mi-am păstrat tonul calm și egal.

— Da, mulțumesc. Mă simt bine.

— Ce se petrece? am auzit din telefon vocea intrigată a lui Hal.

— E patrula de plajă, Hal. Te sun eu mai încolo, i-am spus și am întrerupt legătura.

Politiștii s-a apropiat. Era genul de bărbat înalt, cu un fel de robustețe fizică naturală obținută ca rezultat al vreunei munci de fermier în anii tinereții. Avea un ten aspru, ai cărui pori proeminenți erau vizibili în lumina puternică emisă de farurile jeepului său de patrulare. Motorul mașinii torcea în spatele lui, iar portiera șoferului era larg deschisă. Acum mâna dreaptă i se odihnea ferm la centură, dar nu prea departe de patul armei. Încetase să mai strige.

— Dumneavoastră sunteți proprietarul unui Ford Mustang din 1968, domnule? a întrebat el, pe un ton care nu suna prea oficial.

Raza lanternei sale mă izbea drept în față.

Am închis ochii o secundă și i-am redeschis în plină lumină orbitoare. Trebuia să clarific ce mi se întâmplă. Cu câteva minute în urmă, eram gata de marea plecare. Percepusem apelul de la Hal ca pe zăbava din ultima clipă, ca pe ultima țigară de dinaintea plutonului de execuție, și crezusem că sunt gata să continui, să mă întorc la trăgaci și să pun punctul final. Dar veștile de la Hal îmi strămutaseră hotărârea. În timp ce mă holbam orbit la fasciculul luminos care mă lovea în față, mintea mea întorcea informația pe toate părțile. Ce-a zis Hal? Mă caută lumea,

îmi evaluează munca? Au înțeles că era munca mea? Informația aceea răscolea straturi adânci de suferință cu greu uitată și abia domolită. Iar acum, fasciculul de lumină din ochii mei aducea sentimentul unei bifurcații pe cursul sorții mele. Nu mai era cale de întoarcere la momentul mării plecări, nu mai era posibil. Soarta era mai puternică decât voința mea. Am făcut un efort și mi-am limpezit mintea. Mi-am păstrat mâinile la vedere și nemișcate.

— Da, am spus. Dețin un Mustang, care-i problema?

S-a uitat la mine cu aerul că încearcă să ia o decizie. S-a încrunțat.

— Noi încercăm doar să verificăm că nu s-a dus nimeni la surfing să pățească vreun accident, a spus el, apoi s-a întrerupt, căutându-și cuvintele. Să fim siguri că n-a dat nimeni de vreun necaz. Doar verificăm, domnule. Aveți nevoie de ajutor, domnule?

M-am uitat iar la chipul lui, înfruntând cu greu lanterna enervantă.

— Nu, n-am nimic, am spus. Sunt bine, am repetat ridicându-mă în picioare.

S-a oferit să mă ducă cu mașina lui până la a mea și am acceptat. Îmi tremurau picioarele și nu mă țineau genunchii; eram scaldat tot în sudori reci. Omul conducea crispăt, cu mâinile neclintite pe volan, jeepul înaintând nesigur pe nisipul moale al plajei. A oprit lângă mașina mea și a rămas pe scaun. Eu am ieșit și am mers la Mustang, cu sentimentul bizar că revedeam un obiect de care părea că mă îndepărtasem pentru totdeauna. Am tras de mâner să deschid portiera, dar era încuiată. Am tras iar, dar era

cu adevărat încuiată, iar senzația bizară mi s-a adâncit. Apoi polițistul a făcut un gest iute și mi-a aruncat cheile.

— Un Mustang din '68, grozavă piesă, domnule, a spus el. Era și păcat să-l fure vreun pierde-vară, cu cheile alea lăsate așa pe scaun.

Terminând ce-avea de zis, a pornit mașina și a plecat fără măcar să-mi mai arunce vreo privire. O fi ghicit, al naibii caraliu, de la bun început, mi-am spus. Deștept, afurisitul. Special venise să mă caute.

Am pornit motorul și mi-am amintit de telefonul de la Hal. Mă trecea o senzație ciudată prin tot corpul. Oboseală ca după un maraton întreg, dar și o anume fierbințeală, umplându-mi oasele și sângele. Iar cârligele, cârligele care-mi atârnav de piept, dispăruseră.

Trăiam. Acea senzație ciudată era viața. Din nou viață.

2

Vocea m-a trezit cu știri despre iranieni și chinezi. Era o voce perfectă, caldă, emisă cu inflexiuni metalice din aparatul de radio cu alarmă.

M-am răsucit cu fața în sus, spre tavanul luminat de soarele dimineții, și m-am holbat la suprafața zugrăvită în alb, neînțelegând prea bine ce era în neregulă cu Orientul Mijlociu sau cu Extremul Orient, încercând pur și simplu să-mi aduc aminte cine și unde eram.

Dormisem complet îmbrăcat. Eram transpirat tot, încă mai aveam haina de piele pe mine, pantofii mi se încurcaseră prin așternut. M-am răsucit și m-am ridicat în șezut pe marginea patului, frecându-mi fața în palme. Atunci am simțit Beretta în buzunar. Tot ce se petrecuse cu o zi în urmă mi s-a derulat rapid prin minte. Am scos arma. Avea nisip pe ea și mirosea a ulei și a oțel. Am scos cu grijă cartușul de pe țevă, l-am pus la loc în încărcător și am aruncat pistolul într-un sertar de lângă pat.

Am derulat iar în minte evenimentele zilei anterioare, în ritm mai lent, chibzuind la ele. Mi-am scos hainele și m-am dus la duș. Simțeam atingerea fiecărui strop din apa fierbinte care mi se scurgea pe piept. M-am privit în oglindă în timp ce mă bărbieream. Patruzeci și șapte. Musculatură încă bună. Ochi obosiți. Păr gri-nisipiu.